

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 8586 van 12 maart 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 november 2007 houdende de weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf en van het op 6 december 2007 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam in april 1999 als minderjarige aan in België en vervoegde hier zijn broer en zus en zijn ouders die op 7 januari 1999 reeds een asielerzoek hadden ingediend in België. De asielerprocedure van de ouders van verzoeker werd op 26 november 2001 afgesloten met een weigering van toekenning van de status van vluchteling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.2. Op 26 augustus 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers zus, broer en ouders de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf in België.

1.3. Op 6 juni 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoeker, ondertussen meerderjarig, de beslissing tot machtiging tot een tijdelijk verblijf in België. Verzoeker werd op 16 juni 2005 ingeschreven in het vreemdelingenregister. Zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister werd vervolgens regelmatig verlengd.

1.4. Op 29 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf. Deze beslissing, die op 6 december 2007 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 op 15/12/2001. Dat dit verzoek, waar alle betrokkenen familieleden aangaven van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, door onze diensten ontvankelijk en gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving (BIVR) in het vreemdelingenregister geldig van 16/06/2005 tot en met 16/12/2005.

Overwegende dat na een opeenvolgende reeks van verzoeken tot verblijfsverlenging het BIVR verder verlengd werd tot uiteindelijk op 02/12/2007. Dat op 02/10/2007 een nieuw verzoek tot verblijfsverlenging werd overgemaakt via de Burgemeester van Roeselare.

Dat in de elkaar opeenvolgende instructies tot aflevering van het eerste BIVR en tot verdere verlenging van de tijdelijke verblijfstitel als voorwaarden tot verlenging werden opgenomen: het voorleggen van een geldig internationaal paspoort, geldige arbeidskaart en bewijzen van effectieve tewerkstelling. Dat aan de laatste twee voorwaarden voldaan werd, maar dat voor betrokkene en zijn familie bij elke verblijfsverlenging werd aangebracht dat zij geen internationaal geldig paspoort konden aanbrengen welk aantoonde dat zij inderdaad de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezaten.

Dat de betrokkene en zijn familie in al hun contacten met de Belgische overheden (inclusief de asiendiensten) steeds aanhaalden dat zij Azerbeidzjaans staatsburger waren, maar van Armeense origine. Dat zij dit ook aanhaalden als basis van hun vlucht uit Azerbeidzjan, evenzeer als grond voor hun verzoek om asiel te krijgen en als grond om een verblijf in België te krijgen. Dat na het verlenen van het oorspronkelijke BIVR meermaals door de betrokkenen en hun raadsman erop werd gewezen dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten weigerden hen een paspoort af te leveren en dat derhalve de Azerbeidzjaanse autoriteiten 'schuldig' zijn aan de onmogelijkheid voor betrokkenen een Azerbeidzjaans paspoort voor te leggen. Dat in de briefwisseling waarin onze dienst blijvend verduidelijking vroeg van hun correcte nationaliteit, meermaals door betrokkenen en hun raadsman werd gereageerd dat onze dienst onmogelijke eisen stelde.

Dat op 01/03/2007 evenwel plots betrokkenes ouders een geldig paspoort voorleggen waaruit duidelijk blijkt dat zij geenszins de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezitten, doch de Armeense. Dat dti duidelijk maakt dat de betrokkenen familieleden terecht inderdaad geen Azerbeidzjaanse identiteitsdocumenten konden voorleggen, gezien zij reeds vanaf aankomst in België betreffende hun nationaliteit en herkomst frauduleuze verklaringen hebben afgelegd. Dat de wet terzake expliciet stelt dat een verblijfstitel dient te worden ingetrokken indien de betrokkene valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf. Dat dit in deze duidelijk het geval is.

Dat derhalve geen nieuwe verblijfsverlenging kan worden toegestaan, doch dat de betrokkene in het bezit dienen te worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Op 6 december 2007 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit bevel is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf (artikel 13, § 3,3° van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980). (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging.

Ter terechtzitting wenst verzoeker nog een stuk neer te leggen met als titel *“Algemeen ambtsbericht Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie”*.

Verweerder werpt op dat dit stuk hem niet voorafgaandelijk werd ter kennis gebracht en vraagt om het document uit de debatten te weren.

Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien het ter zitting neergelegde document geen reglementair voorzien procedurestuk is en gelet op de rechten van de verdediging dient het uit de debatten geweerd te worden (R.v.St., nr. 102.154, 20 december 2001; R.v.St., nr. 158.863, 16 mei 2006).

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9, derde lid; 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat het bewijs absoluut niet voorligt dat hij valse of misleidende informatie zou hebben gebruikt ten einde gemachtigd te worden tot verblijf en dat hij evenmin valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt. Verzoeker stelt dat uitsluitend zijn ouders in het bezit zijn van een Armeens paspoort en hij hoogstwaarschijnlijk niet zal worden erkend als Armeens staatsburger, daar hij in Armenië over geen enkele registratie beschikt en hij nooit in Armenië heeft verbleven. Hij benadrukt dat hij zelf geen enkele verklaring heeft afgelegd en nooit enig stuk heeft ondertekend waarin hij zou verklaard hebben van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn. Verzoeker voert dus in wezen aan dat er sprake is een schending van de materiële motiveringsplicht gelet op de voorgehouden incorrecte feitenvinding en de hieruit getrokken

gevolgtrekkingen die hebben geleid tot een toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat verzoeker als afstammeling de verblijfstoestand van zijn ouders volgde en derhalve om dezelfde reden in dezelfde omstandigheden in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor beperkte duur.

3.1.3. Artikel 13, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om te worden gemachtigd tot een verblijf”

Opdat er toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet zou kunnen gemaakt worden dient er een vorm van fraude vastgesteld te worden die heeft geleid tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt bovendien dat er een duidelijk causaal verband dient te bestaan tussen enerzijds de valse of misleidende informatie, de valse of vervalste documenten of de gepleegde fraude en anderzijds de toekenning van de machtiging tot verblijf aangezien wordt gesteld dat enkel elementen op basis waarvan de initieel genomen beslissing wezenlijk kan worden betwist aan de basis zullen liggen van de toepassing van dit motief (cfr. *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73 met verwijzing naar 59). Tevens wordt, in de voorbereidende werken, verduidelijkt dat *“het gaat om een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” en dat het bedrog “betrekking moet hebben op documenten of gegevens die bepalend zijn in de behandeling van de aanvraag voor (de) verblijfsmachtiging”* (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 56).

De Raad stelt vast dat verzoeker steeds voorhield van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn doch zijn nationaliteit nooit bewees. De ouders van verzoeker, die eveneens en dit gedurende negen jaar beweerden Azerbeidzjaanse onderdanen te zijn, legden in 2007 geldige Armeense paspoorten voor die werden afgeleverd in 1998 en voeren nu aan Armeense staatsburgers te zijn. Het kan niet in redelijkheid betwist worden dat de ouders van verzoeker bedrieglijke verklaringen inzake hun nationaliteit hebben afgelegd, daar zij meermaals documenten ondertekenden waarin zij verklaarden van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn terwijl zij beschikten over een rechtsgeldig paspoort waaruit hun Armeense nationaliteit bleek. Er wordt evenwel door verweerder niet aangetoond dat het gepleegde bedrog aan de basis lag van de toekenning van een verblijfsmachtiging. De Raad kan uit het administratief dossier enkel afleiden dat de ouders van verzoeker bij brief, gedateerd op 14 december 2001, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienden waarbij zij verwezen naar de gezondheidstoestand van de moeder van verzoeker. Uit het, in het kader van de verblijfsaanvraag aangebrachte, medisch getuigschrift bleek dat de moeder van verzoeker sedert 1990 chronisch ziek was, doch dat haar pathologie haar niet verhinderde om zich te verplaatsen. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken oordeelde dat verzoeker, gelet op de medische situatie van zijn moeder, tot een tijdelijk verblijf diende gemachtigd te worden en dit ondanks het feit dat het medisch attest duidelijk stelde dat de moeder van verzoeker kon reizen en ook in haar land van herkomst kon behandeld worden. Hieruit vloeit voort dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de medische situatie van de moeder van verzoeker liet primeren en dat de nationaliteit van de gezinsleden niet als een determinerend gegeven werd beschouwd. Er dient in dit verband te

worden gewezen op het feit dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken vervolgens verscheidene malen bevestigde dat de verblijfsmachtiging louter op basis van medische redenen werd toegestaan, zowel in brieven aan andere overheidsdiensten als in nota's en instructies aan de gemeentelijke autoriteiten. Verweerder erkent, in zijn nota, trouwens dat uit het administratief dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekers moeder doorslaggevend was. Het bestuur besliste op 17 november 2006 voorts dat een verdere tijdelijke verblijfsmachtiging kon worden toegestaan indien verzoeker, naast een aantal andere voorwaarden, voldeed aan de verplichting om zich tot de Armeense autoriteiten te wenden teneinde door deze autoriteiten te laten bepalen of hij al dan niet de Armeense nationaliteit had. De Raad kan bijgevolg niet vaststellen dat de bedrieglijke verklaringen van de ouders van verzoeker omtrent hun nationaliteit een determinerende rol speelden bij de toekenning van de verblijfsmachtiging. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat verweerder niet aantoont dat uit het feit dat de ouders van verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegden wat betreft hun nationaliteit voortvloeit dat verzoeker zelf ook de Armeense nationaliteit heeft of valse verklaringen aflegde.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoeker tot een verblijf gemachtigd werd op basis van valse of misleidende informatie, het gebruik van valse of vervalste documenten, het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen en hem op die grond een verblijfsverlenging te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten te doen betekenen.

Het middel is gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2007 en het op 6 december ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.